

hardt at sætte sin Vilje igennem i denne Sag. For at overtale Bladets hidtilværende Redaktør til at træde tilbage og for samtidigt at faa fjærnet Redaktionssekretæren, den gamle, bukkeskæggede Lystspilforfatter Reeballe, der sad inde med et halvt Løfte om at faa Pladsen, havde han grebet til Midler, der vakte et Skrig af Forargelse. Mens Yndlingen selv rullede gennem Evropa i Fløjlskupe og lod sig kæle for af sin smukke Brud, førtes der i Moralens Navn en Kamp imod ham i alle de Blade, som Max Bernhardt endnu ikke havde naaet at bringe under sin Indflydelse. Hans Udnævnelse var bleven Signalet til en Genopblussen af den hele standende Strid mellem den ny og den gamle Tids Mennesker. Hans Navn var (fra hans egen Side ganske uforskyldt) bleven det Kampmærke, hvorunder Handlestyrken og Afmagten, Overmodet og den dydigt maskerede Misundelse denne Gang stødte sammen. Smaa-bladene indeholdt lange Artikler om ham til- ligemed hans Portræt, Vittighedsbladene mødte med kolorerede Karikaturer, mens Sladderen løb paa sine tusinde Ben gennem Landet og genopvarmede de fantastiske Beretninger om hans forfinede Vaner, om hans atlaskbetrukne Værelser, hans Kvindeorgier og hele sardanapalske Vellevenet.

Det var under disse Omstændigheder ikke saa underligt, at Avisernes Bebudelse af hans og hans unge Frues Komme til Rom havde fremkaldt